

[Inger Lise Petersen.]

udvalg til den daværende socialminister, at der blev nedsat et udvalg til undersøgelse af problemet om ophævelse af opdelingen af de sikrede personer i to grupper, og socialudvalget fremhævede det ønskelige i, at resultaterne af arbejdet forelå senest 1. maj 1973. Det kunne være interessant, hvis det er muligt, allerede på nuværende tidspunkt at få oplyst lidt om udvalgsarbejdets resultater.

Et konkret punkt i lovforslaget føler jeg trang til at kritisere, og jeg ville meget gerne have, at vi ser på det under udvalgets arbejde. Det drejer sig om bestemmelserne i § 7 a, stk. 1 og stk. 5. Jeg føler, at reglerne her virker så stramme, at vi på dette område nærmest vil stavnsbinde borgerne. Ifølge teksten forekommer det mig vanskeligt at få mulighed for at blive behandlet på et sygehus uden for ens eget amt. Man kunne godt forestille sig, at folk havde helt private grunde til at ønske at blive indlagt f. eks. i naboamtet; men som lovforslaget ser ud, vil det tilsyneladende blive meget svært at få et sådant ønske opfyldt. Ville det ikke være muligt at etablere udligningsordningen således, at problemet kunne løses på en mere smidig måde?

Jeg skal i øvrigt med disse bemærkninger love SFs positive medvirken til arbejdet i udvalget.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg er i den heldige situation, at jeg kan sige tak til samtlige ordførere for en velvillig modtagelse af lovforslaget, der jo ikke ligefrem er revolutionerende, men heller ikke er så lille, som hr. Kofoed var inde på, da han sagde, at det næsten ingenting indeholdt.

Hr. Henning Jensen var bl. a. inde på muligheden af at indrette klinikker til undersøgelse for kræft og kredsløbsforstyrrelser. Jeg går ud fra, at han herved tænkte på lovforslagets § 9, stk. 3. Derigennem er det nemlig tanken at få indseende med, hvor langt amtskommunerne udstrækker deres sygehusvæsen — hr. Kofoed var inde på noget af det — med hensyn til behandlingsinstitutioner, der måtte specialisere sig i behandlingsformer og -metoder. Men på indeværende tidspunkt kan jeg kun sige, at en eventuel ansøgning om støtte hertil, hvis

lovforslaget vedtages, vil blive bedømt efter de retningslinjer, jeg netop har trukket op. Jeg skal gerne gøre nogle bemærkninger herom senere.

Med hensyn til kræftundersøgelsen ligger det sådan, at vi endnu ikke har fået de sidste udtalelser om den betænkning, der blev afgivet om livmoderkræft. Vi er altså ikke endnu klar over, i hvilken udstrækning vi skal gå videre, om det skal foregå på klinikker, på hospitaler eller på anden vis. Men så snart vi har de udtalelser, vil spørgsmålet om penge afgøre, hvilken fremgangsmåde vi skal vælge.

Med hensyn til om man i givet fald kunne benytte tuberkulosestationerne til kræftundersøgelser, må jeg sige, at det er rigtigt, som hr. Henning Jensen var inde på, at vi netop har truffet foranstaltninger til at nedsætte et udvalg, der skal undersøge behovet for at fortsætte med de kollektive tuberkuloseundersøgelser. Men først når udvalgsarbejdet er tilendebragt og man kan se, i hvilket omfang man kan undvære disse undersøgelser, og i hvilket omfang der bliver bygninger eller lokaler til rådighed, kan vi tage stilling hertil.

Hr. Henning Jensen rejste spørgsmålet om de urimelige overskridelser i forbindelse med sygehusbyggeriet og nævnte dér også spørgsmålet om eventuelle ændringer i sygehuslovens planlægningsbestemmelser. Det er nu ikke så grundlæggende ændringer, der er tænkt på; de står nemlig i forbindelse med den såkaldte Københavnsreform eller hovedstadsreform og bliver mere af formel karakter. Hvis det derimod er spørgsmålet om, at indenrigsministeriet mere generelt skal gå ind i sygehusbyggeriet, bliver sagen selvfølgelig mere kompliceret. Den kommunale styrelseslov tillægger jo indenrigsministeriet en vis tilsynsmyndighed med amtskommunerne, herunder med at byggeprojekterne indrettes på en hensigtsmæssig måde, når de indgår i de samlede sygehusplaner, og det er klart, at man i den forbindelse også vil inddrage omkostningerne. Men hvis vi skal have en stadig løbende statslig kontrol med omkostninger på sygehusbyggeriets område, så tror jeg nok, vi kommer til at have en række specialister — i hvert fald langt, langt flere, end vi er i stand til at disponere over i indenrigsministeriet. Men det betyder ikke, at vi ikke følger med